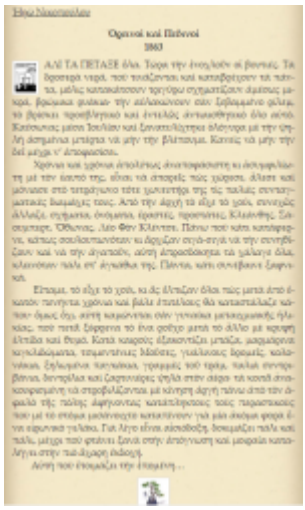
2020, "Πεδινοί και Ορεινοί 1863", Πλανόδιον Ιστορίες Μπονζάι, (πρώτη δημοσίευση εφ. Αυγή, Αναγνώσεις, 05.07.2020)

Ὀρεινοὶ καὶ Πεδινοὶ

1863

ΠΑΛΙ ΤΑ ΠΕΤΑΞΕ ὅλα. Τώρα τὴν ἐνοχλοῦν οἱ βουτιές. Τὰ δροσερὰ νερά, ποὺ τινάζονται καὶ καταβρέχουν τὰ πάντα, μόλις κατακάτσουν τριγύρω σχηματίζουν ἀμέσως μικρά, βρώμικα ρυάκια· τὴν αὐλακώνουν σὰν ξεβαμμένο ρίλεμ, τὸ βρίσκει προσβλητικὸ καὶ ἐντελῶς ἀντιαισθητικὸ ὅλο αὐτό. Καύσωνας μέσα Ἰουλίου καὶ ξανατυλίχτηκε ὁλόγυρα μὲ τὴν ψηλὴ ἀσημένια μπέρτα νὰ μὴν τὴν βλέπουμε. Κανεὶς νὰ μὴν τὴν δεῖ μέχρι ν’ ἀποφασίσει.

Χρόνια καὶ χρόνια ἀπολύτως ἀναποφάσιστη κι ἀσυμφιλίωτη μὲ τὸν ἑαυτό της, εἶναι νὰ ἀπορεῖς πὼς χώρεσε, ἄλεσε καὶ μόνιασε στὸ τετράγωνο τότε χωνευτήρι της τὶς παλιὲς συνταγματικὲς διαμάχες τους. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ εἶχε τὸ χούι, συνεχῶς ἄλλαζε, σχήματα, ὀνόματα, ἐραστές, προστάτες, Κλεάνθης, Σάουμπερτ, Ὄθωνας, Λέο Φὸν Κλέντσε. Πάνω ποὺ κάτι κατάφερνε, κάπως σουλουπωνόταν κι ἄρχιζαν σιγὰ-σιγὰ νὰ τὴν συνηθίζουν καὶ νὰ τὴν ἀγαποῦν, αὐτὴ ἀπροσδόκητά τα χάλαγε ὅλα, κλεινόταν πάλι στ’ ἀγκάθια της. Πάντα, κάτι συνέβαινε ξαφνικά.

Εἴπαμε, τὸ εἶχε τὸ χούι, κι ἂς ἔλπιζαν ὅλοι πὼς μετὰ ἀπὸ ἑκατὸν πενήντα χρόνια καὶ βάλε ἐπιτέλους θὰ καταστάλαζε κάπου· ὅμως ὄχι, αὐτὴ καμώνεται σὰν γυναίκα μεταιχμιακῆς ἡλικίας, ποὺ πετὰ ξέφρενα τὸ ἕνα ροῦχο μετὰ τὸ ἄλλο μὲ κρυφὴ ἐλπίδα καὶ θυμό. Κατὰ καιροὺς ἐξακοντίζει μπάζα, μαρμάρινα κιγκλιδώματα, τσιμεντένιες Μοῦσες, γυάλινους δρομεῖς, κολονάκια, ξηλωμένα παγκάκια, γραμμὲς τοῦ τράμ, παλιὰ συντριβάνια, δεντρίλια καὶ ζαρτινιέρες ψηλὰ στὸν ἀέρα· τὰ κοιτᾶ ἀνακουφισμένη νὰ στροβιλίζονται μὲ κίνηση ἀργὴ πάνω ἀπὸ τὸν ἀφαλὸ τῆς πόλης ἀφήνοντας κατάπληκτούς τοὺς περαστικοὺς ποὺ μὲ τὸ στόμα μισάνοιχτο καταπίνουν γιὰ μία ἀκόμα φορὰ ἕνα εἰρωνικὸ γελάκι. Γιὰ λίγο εἶναι αἰσιόδοξη, δοκιμάζει πάλι καὶ πάλι, μέχρι ποὺ φτάνει ξανὰ στὴν ἀπόγνωση καὶ μοιραία καταλήγει στὴν πιὸ ἄχαρη ἐκδοχή.

Αὐτὴ ποὺ ἑτοιμάζει τὴν ἑπομένη…